

SPIEGEL interjú 2007. augusztus

„A színjátszás és a politika együtt néha nagyon rossz kombináció”

A hollywoodi csillag Angelina Jolie beszélt a Spiegelnek a színjátszás és a politika keveredéséről vallott nézeteiről, nomád életéről Brad Pitt-tel és a „Hatalmas szív” című új filmjéről, melyben a meggyilkolt újságíró Daniel Pearl feleségét alakítja.

SPIEGEL: Ms Jolie, Ön új filmjében a „Hatalmas szív”-ben a Pakisztánban 2002-ben iszlám fundamentalisták által elrabolt és később kivégzett amerikai újságíró, Daniel Pearl feleségét játssza. A filmvásznon a legközelebb partnere a mobiltelefonja. Színészként hogyan viszonyult ehhez?

Angelina Jolie: Elég különös volt, mert Mariane Pearl egy lépést sem tett a telefonja nélkül, így a készülék a forgatáson is állandó kellék volt. A telefon szinte hozzáműött, le se tehettem. A forgatás egy napján, a mobil hirtelen megcsörrent. Valaki rossz számot tárcsázott, de a filmbeli események miatt a csörgéstől mindenkit kivert a víz.

SPIEGEL: A mobiltelefon alkalmas eszköz az érzelmek átadására? A filmben gyengéd szöveges üzeneteket küld minden éjjel az eltűnt Daniel Pearl-nek.

Jolie: Azt hiszem ez a mi korszakunk jele, olyasvalami ami az emberek mindennapi életének részévé vált.

SPIEGEL: Magánemberként Ön gyakran küld sms-eket?

Jolie: Nem, én nem igazán küldök üzeneteket. Csak ritkán hordom magamnál a telefonomat. Alkalomadtán ellenőrzöm az üzeneteimet, de nem cipelem magammal.

SPIEGEL: Egyszer egy interjúban azt mondta: „Sohasem sírok.” A filmben Mariane Pearl mindössze kétszer fakad sírva: amikor megtudja, hogy a férjét meggyilkolták, majd amikor megszüli a gyermekét. Úgy gondolja, hogy a sírást élet és halál esetére kell fenntartani?

Jolie: A szüléskor nem sírtam. Akkor sikítottam. A film egy másik részében sírtam. Nagyon óvatos vagyok az érzelmeimmel, nem hagyom őket szabadon áramlani. Ha zaklatott vagyok, annak rendszerint nagyon jó, nagyon mély oka van.

SPIEGEL: Van egy csodálatos jelenet a filmben, amikor kimegy a kertbe és teljesen rémült amiatt, ami történt. És aztán, meglát egy gyereket maga mögött, abbahagyja a sírást és megpróbál mosolyogni, hogy ne rémissze meg őt. Ez nagyon hiteles volt.

Jolie: Igazából ez nem is egy megtervezett pillanat volt. Csak megtörtént. A kislány ott élt abban a házban, ahol forgattunk, és bárhova mehetett, miközben mi dolgoztunk. És néha bejött és bent volt a konyhában. Nem tudtam, hogy akkor odakint van. Én csak úgy éreztem, ki kell mennem a szobából, ha ennyire zaklatott vagyok. Tehát kimentem, és amikor megfordultam és észrevettem, hogy ott van, nagyon rosszul éreztem magam amiatt, hogy megijesztettem őt. Tehát ez csak egy természetes reakció volt, olyasmi, ahogy a saját gyerekeimmel szemben is reagálnék.

SPIEGEL: Az ENSZ jótékonysági követeként Ön járt már olyan országokban, mint Kambodzsa, Sierra Leone és Pakisztán. Gyakran találkozott olyan helyzetekkel, amikor ellenőrzés alatt kellett tartania és el kellett rejtenie az érzelmeit?

Jolie: Igen, leginkább azért, mert nem akarod tudatni a másikkal, hogy sajnálatot érzel iránta, mivel attól csak még inkább rosszul érzik magukat, vagy mert nem akarod, hogy megtudják vagy lássák

rajtad, hogy félsz. Ha valaki, például egy beteg gyerek vagy egy égési sérült látja a félelmedet, akkor úgy reagálnak, ahogy te reagálsz. Ha kimutatod, mennyire elborzaszt a helyzetük, az felzaklatja őket. Ez olyasvalami, amit megtanultam az évek során.

SPIEGEL: Mikor engedi ki az elfojtott érzelmeit?

Jolie: Titokban sírok. Nem szeretek senki előtt sírni. Brad is megmondhatja, mennyire utálok sírni. Van egy praktikus énem. Úgy érzem, a könnyek nem oldanak meg semmit. De amikor elvesztettem édesanyámat, rengeteget sírtam.

SPIEGEL: Tehát az, hogy anyává vált, szelídebbé tette?

Jolie: Nem. Úgy tűnik, az emberek ezt hiszik. De tudja, jelenleg is egy gyilkost játszom egy filmben! Elég kemény vagyok. Több bátorság kell ahhoz, hogy az ember beleássa magát egy ügybe, vagy esetleg elmenjen Washingtonba és megpróbáljon nyomást gyakorolni egy törvény megváltoztatásáért, mert ez tényleg idegessé tesz és tényleg számít valamit. Ahhoz nem kell bátorság, hogy túl sokat igyál és megvadulj vagy ugrándozz. Ahhoz se, hogy motorral járd, vagy bármi ilyesmi, amitől az emberek keménynek tartanak. Négy gyereket nevelni, az kemény. Fegyelmezettnek és elkötelezettnek lenni, az is kemény.

SPIEGEL: Mit gondol, minden színésznek követnie kellene a példáját és állást kellene foglalniuk a politikában?

Jolie: Egyáltalán nem hiszem, hogy ez egy természetes szerep lenne egy színész számára. Néha a színjátszás és a politika nagyon rossz kombinációt ad ki. Azt hiszem, az emberek néha kevésbé veszik komolyan az ENSZ-beli munkámat azért, mert színész vagyok.

SPIEGEL: Sok nyugati országban az emberek nem bíznak többé a politikusokban. A sztárok most átvehetik az erkölcsi vezetők szerepét?

Jolie: Nagyon remélem, hogy nem! Szerintem inkább az emberek között kellene nagyon jó vezetőket keresni, akik valóban odaadóan viseltetnek az ügyeik iránt. A valóság az, hogy a színészek jól használják ki az idejüket azzal, hogy filmeket készítenek. És ez nem jelenti azt, hogy nem képzetek. De mi nem tanultunk jogot és nem vagyunk az eljárásrend szakértői. Mi csak emberek vagyunk, akiknek van véleménye és lehetősége is, hogy kifejezzük azt. De ez korántsem elegendő ahhoz, véleményem szerint, hogy valakiből politikus legyen.

SPIEGEL: Ön el tudná képzelni magát politikusként?

Jolie: Én azért tudom hatékonyan képviselni az ügyeimet, mert nem vagyok sem demokrata, sem republikánus. Nem vagyok tagja egyik pártnak sem, és nem is akarok egyikhez se kötődni soha.

SPIEGEL: Mennyiben hasonlít a színjátszás a politikához?

Jolie: Érdekes, hogy évekkel ezelőtt, amikor a politikusok még nem tudtak közvélemény-kutatásokat készíteni és azok alapján a beszédíróik nem tudták kielemezni, hogy mit is lenne a legjobb a beszédbe beleírni, a vezetők maguk hozták meg a döntéseiket, és kemény döntéseket hoztak. Ha közvélemény-kutatás lett volna, talán teljesen máshogy döntenek. Szerintem nem szerencsés, hogy manapság sok dolog így zajlik, még a filmek is így készülnek. Újraforgatják egy történet befejezését, mert valaki úgy mérte fel, hogy a próbaközönségnek nem tetszik eléggé, miközben talán az eredeti befejezés érdekesebb volt, csak nem annyira könnyen befogadható.

SPIEGEL: Van olyan hely, ahol úgy érzi, oda gyökeresen kötődik?

Jolie: Azt hiszem, ha az embernek gyerekei vannak, jó dolog, hogy van egy hely, ahova mindig vissza lehet térni és ott felnőhetnek, de nekem sose volt ilyen. Nem kötődöm se tárgyakhoz, se helyekhez. Szeretem, hogy mindig mozgásban vagyunk. Ugyanakkor mindig lesz egy bázisunk is,

ami a gyerekeknek állandóságot és ismerős környezetet biztosít.

SPIEGEL: Berlin lesz ez a bázis? Voltak olyan hírek, amik szerint Önök vásároltak egy lakást a városban.

Jolie: Braddel mindketten szeretjük Berlint. De jelenleg úgy gondoljuk, jó összecsomagolni és elindulni. Ez egy nomád élet, és ezt nagyszerű életnek gondolom. Izgatott vagyok, amikor új országba utazunk a gyerekeinkkel és ők nem kezdik el azonnal az otthon kényelmét keresni. Beolvadnak abba az országba. Amikor Indiában voltunk, Maddox eljöhetett a forgatásra és a többi indiai gyerekkel játszott. Kavicsokat és ágakat dobáltak. Néhányan nem értették a másik nyelvét, de ez nem számított. Amikor Namíbiában voltunk, a busman gyerekekkel játszottunk. Bárhova is megyünk, nem félnek, úgy érzik, ott is barátságokat köthetnek.

SPIEGEL: Másképp tekint a világra, mióta gyerekei vannak?

Jolie: A gyerekek nagyon sok mindenre megtanítanak. Teljesen másképp tekintesz az életre, ha gyereked van. Minden ismét új lesz neked. A földön tartanak. És ők a legmókásabb emberek, akikkel valaha is találkoztam.

SPIEGEL: Brad és Ön beszélgetnek a munkáról? Befolyásolják a másik döntéseit?

Jolie: Igazából sosem tárgyaljuk meg egymás munkáját azon kívül, hogy bátorítjuk a másikat azt tenni, amit ő helyesnek lát. Néha azt gondoljuk, hogy a másik nevetséges döntést hozott, de ez nem számít. Az életünk középpontjában az otthonunk és a gyerekeink állnak. Megpróbálunk együtt többet megtudni a globális ügyekről és a politikáról. Ez az egyetlen dolog, amiről vitatkozunk. Brad nagyon odafigyel a produkciós cégére és a filmjeire, de mindketten azt tervezzük, hogy a következő néhány évben kevesebbet vállalunk.